

SURT CADA TRES SETMANES

SUBSCRIPCIÓ	
Població.	5'00 ptes. l'any
Fora	6'00 " "

Dels articles en són responsables llurs autors. - No es tornen els originals. - Anuncis, esqueles i remesos a preus convencionals - - - -

Contra la intransigència, justícia?

BS ostensiblement manifesta la guerra declarada, per alguns incomprensius de les terres de l'Ebre enllà, a les legítimes aspiracions de Catalunya. Encara hi ha, —sembla mentida,— qui vulgui negar la realitat del problema català, —que mai s'havia manifestat com ara,— i la conveniència d'una solució, —que mai s'havia presentat tan propícia com ara.

L'Estatut de Catalunya que es discuteix a les Corts de la República Espanyola és un bon camí per a la solució del secular plet de la llibertat de Catalunya. És el camí que vol bandejar tota estridència; és el camí de la mútua comprensió.

Què fan, doncs, aquests que tan agosaradament blasmen les aspiracions de Catalunya? Han oblidat, potser, que un poble, tot poble caracteritzat i definit, té el dret a regir-se ell mateix, tot sol?

Els convidem a resseguir l'alliconadora història. Els convidem; a ells i a aquells catalans que encara creuen que Catalunya *no està preparada per a regir-se a si mateixa*. Que recordin l'emancipació de les terres catalanes a tots els jous imposats. Que recordin com Catalunya, envaïda pels alarbs, s'anà emancipant i fent-se comtats independents que anaren cedint a l'hegemonia dels Comtes de Barcelona. Que recordin que Catalunya ha estat sempre gelosa de la seva llibertat, tan gelosa, que ni els propis Reis, —després de la unió de Catalunya i Aragó pel casament de Ramon Berenguer amb Petronella, —podien oposar-se als furs i privilegis de què gaudien els Catalans, la qual cosa, servada escrupulosament pels nostres sobirans, que foren l'expressió més perfecta de la veritable democràcia, féu exclamar a un dels més grans reis de Catalunya, En Pere III el Cerimoniós, a les Corts de Monçó de 1382: "Si guardats vostres furs e constitucions e vostres privilegis aquí trobarets quantes donacions los han fetes e veurets que sots los pus franchs pobles del món".

I quan Catalunya —jo dissortit!— s'anexionà a Castella prou cuità de salvar tots aquells furs i llibertats, que defensà amb sang, malgrat el caràcter nostre sia essencialment de pau. I d'aquí els intents separatistes del segle XVII, que es traduïren en realitat amb la proclamació de la primera República Catalana per Pau Claris als 17 de gener de 1641.

Aquell nequit per recobrar la llibertat perduda no ha cedit pas. Recordeu els fets de Cambrils en 1716 i la gesta dels catalans en temps de Rafael de Casanova a les primeries del mateix segle XVIII.

* * *

Es un fet innegable. Catalunya sent la febre de llibertat. Aquella llibertat que anà covant el romanticisme del segle passat i que va traduir-se amb tota la seva vigoria esperançadora quan Macià va proclamar-la el 14 d'abril de 1931.

La història es repeteix. Aquella Catalunya que fou la mestressa de la Mediterrània i una de les nacions més fortes de la civilització migeval pot ésser *altra vegada, materialment, tot el gran que ja és espiritualment*.

Sense passió, amb franca germanor, amb esperit de pau i concòrdia, el poble de Catalunya espera que els pobles d'Espanya acceptaran l'Estatut que és a les Corts de la República Espanyola. I això malgrat